

מסמך 157

מסמך 157

בקיסריה-פיליפי

בטרם לקח ישוע את השנים-עשר לביקור קצר בסביבות קיסריה-פיליפי, הוא קבע באמצעות שליחיו של דוד ללכת אל כפר נחום ביום ראשון, ה-7 באוגוסט, מתוך מטרה לבקר את משפחתו. מראש נקבע כי הפגישה הזו תיערך במספנה של משפחת זבדיה. דוד זבדיה קבע עם יהודה, אחיו של ישוע, כי כל המשפחה תהיה נוכחת – מרים וכל אחיו ואחיותיו של ישוע – וישוע הלך עם אנדראס ועם פטרוס כדי להיפגש עמם. מרים והילדים אכן התכוונו להיפגש עם ישוע, אך אירע הדבר שקבוצת פרושים, אשר ידעה על שהותו של ישוע בשטח של פיליפוס בצדו השני של האגם, החליטה לבקר את מרים ולנסות ללמוד על מקום הימצאו. הגעתם של השליחים הללו מירושלים הדאיגה מאוד את מרים, ואלו, שהבחינו במתח ובלחץ של כלל בני המשפחה, הסיקו מכך כי ייתכן שישוע מתכוון לבקרם. וכך, הם התמקמו בביתה של מרים, קראו לתגבורת והמתינו בסבלנות להגעתו של ישוע. ובשל כל הדברים האלה, כמובן, המשפחה הייתה מנועה מלהיפגש עם ישוע בניגוד למה שנקבע. פעמים מספר במהלך היום ניסו יהודה ורות לחמוק מעינם הפקוחה של הפרושים ולשלוח מסר לישוע, אך לא עלה בידם לעשות כן.

בשעות אחר הצהריים המוקדמות מסרו שליחיו של דוד לישוע כי הפרושים התמקמו בפתח ביתה של אמו, ולכן הוא לא ניסה להגיע על-מנת לבקר את משפחתו. וכך, שוב, ושלא באשמת מי מן הצדדים, נמנעה יצירת הקשר מישוע וממשפחתו הארצית.

1. גובה המס של המקדש

בעת שישוע המתין יחד עם אנדראס ועם פטרוס באגם בסמוך למספנה, ניגש אליהם גובה מס של המקדש, אשר משזיהה את ישוע אמר: "האם אין המאסטר שלכם משלם את מס המקדש?" פטרוס נטה להביע תרעומת על הרמיזה כי ישוע מצופה לתרום לכלכלת פעילויות הדת של אויביו המושבעים, אך הוא שם לב להבעת פניו המיוחדת של גובה המס, והבין נכונה כי מטרתו הייתה להטמין להם מלכודת במידה שיסרבו לשלם את מחצית השקל אשר נהוג היה לשלם בכדי לתמוך בשירותי המקדש בירושלים. לפיכך ענה לו פטרוס: "בוודאי שהמאסטר משלם את מס המקדש. אנא חכה ליד השער, ואני אחזור מיד עם המס."

פטרוס נחפז להבטיח. ואולם, יהודה היה זה אשר החזיק בכספים, והוא נמצא בעברו השני של האגם. לא הוא, לא אחיו ולא ישוע הביאו עמם כסף כלשהו. הם ידעו כי הפרושים מחפשים אחריהם, ולכן לא יכלו ללכת לבית צידה להביא כסף. כאשר סיפר פטרוס לישוע על אודות הכסף שהבטיח, אמר לו ישוע: "אם הבטחת, עליך לשלם. אך כיצד תקיים את הבטחתך? האם תשוב להיות דייג בכדי לעמוד במילתך? אף-על-פי-כן, פטרוס, בתנאים אשר נוצרו מוטב לנו לשלם את המס. בואו לא ניתן לאנשים הללו סיבה להיעלב מאתנו. אנו נמתין כאן בזמן שתצא בסירה לדוג דגים, וכאשר תמכור אותם בשוק, תשלם לגובה המס עבור שלושתנו."

שליח חשאי של דוד אשר עמד בסמוך שמע את כל הדברים האלה, וסימן לעמיתו אשר דג בסמוך לחוף לבוא מיד. כאשר פטרוס החל להתכוון לצאת לדוג בסירה, העניקו לו השליח וחברו הדייג כמה סלים גדולים מלאים בדגים. הם אף סייעו לו לשאת אותם אל סוחר דגים סמוך, אשר רכש את השלל. מה ששילם הסוחר, בתוספת הסכום שהוסיף שליחו של דוד, היה די והותר על-מנת לעמוד בתשלום מס המקדש של שלושתם. הגובה קיבל את המס ופטר אותם מקנס על איחור משום שהם נעדרו במשך זמן-מה מן הגליל.

אין זה מוזר כי קיים סיפור לפיו פטרוס תפס דג ושקל בפיו. באותם ימים הסתובבו סיפורים רבים על אוצרות אשר נמצאו בפיותיהם של דגים; סיפורים מעין אלו של כמעט-נס היו שכיחים למדי. וכך, כאשר יצא פטרוס אל עבר הסירה, הפטיר אליו ישוע בבדיחות-דעת מסוימת: "מוזר שבני המלך משלמים מס; בדרך כלל הזר הוא אשר ממוסה למען קיום החצר, אך טוב לנו לא לספק לרשויות עילה כלשהי. לך! ואולי תתפוס את הדג עם השקל בפיו." מכיוון שכך דיבר ישוע, ופטרוס הופיע עד מהרה ובידו מס המקדש, אין להתפלל על כך שהמאורע הורחב ותואר לאחר מכן כנס על-ידי סופר הבשורה על-פי מתי.

ישוע, יחד עם אנדראס ועם פטרוס, המתינו על החוף כמעט עד לשעת השקיעה. השליחים מסרו להם כי ביתה של מרים נתון למעקב; ולפיכך, כאשר היום החשיך, עלו שלושת הגברים הממתינים לסירה והחלו לחתור לאיטם אל עבר חופה המזרחי של הכנרת.

2. בבית צידה-יוליאס

ביום שני, ה-8 באוגוסט, בעוד שישוע ושנים-עשר השליחים חנו בפארק מגדן הסמוך לבית צידה-יוליאס, הגיעו מכפר נחום לוועידה יותר ממאה מאמינים, האוונגליסטים, סגל הנשים ועוד גורמים אשר תמכו בכינון המלכות. הגיעו גם רבים מן הפרושים, אשר נודע להם כי ישוע נמצא במקום. בעת ההיא גם חלק מן הצדוקים חברו לפרושים במאמץ לטמון לישוע מלכות. לפני שישוע נכנס לשיחה סגורה עם המאמינים, הוא קיים מפגש פתוח לציבור שבו נכחו גם הפרושים, ואלו הציקו למאסטר וביקשו להפריע למהלך המפגש. אמר ראש המפריעים: "מורי, תן לנו אות משמים, אשר יעיד על סמכותך ללמד, ואז ידע כל אדם כי אכן שליח אלוהים הנך." וישוע ענה להם: "בְּעֶרְבִי תאמרו יום צח יהיה, כי אֲדַמּוּ הַשָּׁמַיִם; וּבִבְקֶר תאמרו היום סער, כי אֲדַמּוּ וְהִתְקַדְּרוּ הַשָּׁמַיִם. וכאשר יופיע ענן במערב, תאמרו יום גשום יהיה; וכאשר תנשב הרוח מדרום, תאמרו כי יהיה חם מנשוא. כיצד תדעו להכיר אֶת פְּנֵי הַשָּׁמַיִם, וְאֶת אוֹתוֹת הָעֵתִים לֹא תִכְיֹרוּ? לֹאֵלָּה אֲשֶׁר מִבְקָשִׁים אֶת האמת, האות ניתן זה מכבר; דור רע וּמְנַאֲף מִבְקָשׁ-לוֹ אוֹת, וְאוֹת לֹא יִיָּתֵן לוֹ."

בשעה שישוע סיים לשאת את דבריו, הוא עזב והחל להתכונן לוועידת הערב עם חסידיו. בוועידה הזו הוחלט כי מיד עם שובם של ישוע ושנים-עשר מן הביקור אשר תוכנן לקיסריה-פיליפי, הם ייצאו למבצע מאוחד ברחבי ערי הדקפוליס וכפריו. המאסטר השתתף בתכנון המבצע לדקפוליס, ובעת שפיזר את החבורה אמר: "אומר אני לכם, שימו לבבכם והיזהרו מִשְׂאוֹר הַפְּרוֹשִׁים וְהַצְדֻקִּים. אל תלכו שולל מפני מפגן המלומדות שלהם ומפני נאמנותם הגדולה למסורת הדת. הטו לבכם אך אל רוח האמת החיה ואל עוצמת דת האמת. כי לא הפחד מפני דת מתה יציל אתכם, אלא אמונתכם בהתנסות חיה במציאויות הרוח של המלכות. אל תניחו לדעות הקדומות לעוות את עיניכם ולשבש את הבנתכם, ואל תהיו כמה שנאמר, עיניים לָכֶם וְלֹא תִרְאוּ וְאָזְנִים לָכֶם וְלֹא תִשְׁמָעוּ. דת אמת נועדה לא רק להשכין שלום, אלא גם להבטיח קדמה. לא יוכל השלום לשכון בלבבכם, ולא תוכל הקדמה לשכון בדעתכם, אלא אם כן תתאהבו בלבב-שלם באמת, באידיאלים של מציאויות הנצח. מונחות לפניכם סוגיות של חיים ומוות – חטאי מנעמי הזמן עומדים מולכם כאן כנגד צדקת מציאויות הנצח. ואפילו כעת, בשעה שאתם באים בשערי חיי האמונה והתקווה החדשים, תתחילו למצוא גאולה מן השעבוד לפחד ולספק. כאשר יתעוררו בנשמתכם רגשות של שירות לזולתכם, אל נא תדכאו אותם; כאשר ייגדש לבבכם באהבה לרעיםכם, תנו ביטוי לדחפי חיבה מעין אלה וסעדו בתבונה את הצרכים האמיתיים של רעיםכם."

3. הודאתו של פטרוס

מוקדם בבוקר יום שלישי יצאו ישוע ושנים-עשר מפארק מגדן אל עבר קיסריה-פיליפי, בירת מחוז שלטונו של פיליפוס הטטראכוס. קיסריה-פיליפי מוקמה באזור של יופי פלאי. היא שכנה בתוך עמק מקסים, בין גבעות ציוריות, במקום שבו הירדן בקע ממערה תת-קרקעית. פסגת

החרמון התנשאה מצפון ברוב הדר, ואילו בגבעות אשר מעט דרום נפרש הנוף המרהיב של הירדן ההררי ושל הכנרת.

ישוע ביקר בהר החרמון בתחילת פעילותו בעסקי המלכות, ואילו כעת, משנכנס אל השלב הסופי של עבודתו, הוא ביקש לשוב אל הר הניסיון והניצחון. הוא קיווה כי שם יוכלו השליחים לרכוש נקודת השקפה חדשה על האחריות אשר הוטלה על כתפיהם, וכן להתחזק לקראת הניסיונות העתידיים להתרחש כבר בקרוב. בעת שהלכו לאורכה של הדרך, בסביבות השעה שהתקדמו דרומה אל נחל מירום, החלו השליחים לשוחח בינם לבין עצמם על אודות ההתנסויות האחרונות בפניקיי ובמקומות אחרים, ולשתף זה את זה באופן שבו התקבל המסר שלהם, ובאופנים שבהם התייחסו העמים השונים אל המאסטר שלהם.

עת עצרו לאכול את ארוחת הצהריים, עימת ישוע לפתע את השנים-עשר עם השאלה הראשונה אשר שאל אותם מעולם בנוגע אליו עצמו. הוא הפתיע אותם בשאלה, "מי בני-האדם אומרים כי אני הנני?"

חודשים ארוכים בילה ישוע בהכשרת השליחים הללו באשר לטיבה של מלכות השמים ולאופייה, והיטב הוא ידע כי הגיעה העת ללמדם עוד על אודות טיבו שלו ועל יחסו האישי למלכות. וכעת, בשעה שישבו תחת עץ התות, התכוון המאסטר לקיים את אחד מן המפגשים החשובים ביותר במהלך הקשר הממושך שלו עם שליחיו הנבחרים.

יותר ממחצית מן השליחים ענו על שאלתו של ישוע. הם אמרו לו שכל מי שהכיר אותו החשיב אותו כנביא או כאדם יוצא-דופן; וכן, שאפילו אויביו פחדו ממנו מאוד, וזאת בשל הכוחות אשר קיבל מקשריו עם נסיך השדים. הם אמרו לו כי ביהודה ובשומרון ישנם אנשים אשר לא פגשו אותו באופן אישי, אך הם מאמינים כי הוא הינו יוחנן המטביל אשר קם לתחייה מן המתים. פטרוס הסביר כי בזמנים שונים השוו אותו אנשים שונים למשה, לאלהו, לישעיהו ולירמיהו. ולאחר ששמע ישוע את הדיווח הזה, הוא קם על רגליו, התבונן מטה אל השנים-עשר אשר ישבו סביבו בחצי גורן, הצביע אליהם במופגן במחוזה גורפת של ידו ושאל, "אך מי אתם אומרים שאני הנני?" לרגע השתררה דממה מתוחה. השנים-עשר לא התיקו את עיניהם מן המאסטר, ואז קפץ שמעון פטרוס על רגליו והכריז: "אתה הנך הגואל, בנו של האל החי." וכאיש אחד קמו אחד-אחד עשר השליחים הנותרים על רגליהם, כמו לומר בכך כי פטרוס דיבר בשמם כולם.

כאשר ישוע סימן להם לשוב ולשבת, נותר הוא לעמוד לפנייהם ואמר אליהם: "את זאת גילה לכם אבי. הגיעה השעה כי תדעו את האמת על אודותיי. אך לעת עתה מתרה אני בכם כי לא תספרו על כך לאיש. בואו נלך."

וכך הם המשיכו בדרכם אל קיסריה-פיליפי, שאליה הגיעו בשעה מאוחרת באותו ערב. הם התאכסנו בביתו של סלזוס, אשר המתין לבואם. באותו לילה נדדה שנתם של השליחים; הם הרגישו כי אירע מאורע עתיר-חשיבות בחייהם ובעבודת המלכות.

4. השיחה על אודות המלכות

מאז שיוחנן הטביל את ישוע ומאז שהמים הפכו לייך בכנא, פעמים מספר קיבלו אותו השליחים כמשיח הלכה למעשה. למשך תקופות קצרות כמה מהם האמינו באמת ובתמים כי הוא הינו המשיח המיוחל. אך ממש בשעה שהתקוות האלה צצו בלבבותיהם, היה המאסטר מנפץ אותן לרסיסים במילה או במעשה מאכזבים. מזה זמן רב הם היו נתונים במצב של סערה בשל הסתירה בין מושג המשיח המיוחל שבו החזיקו בדעתם, לבין ההתנסות יוצאת-הדופן עם האיש יוצא-הדופן הזה, שאותה נשאו בלבבותיהם.

היה זה מאוחר בבוקרו של אותו יום רביעי שהשליחים התקבצו בגן של סלזוס לשם ארוחת הצהריים. במהלך רוב אותו הלילה, וכן באותו בוקר מאז שהשכימו, התאמצו שמעון פטרוס ושמעון הקנאי להביא את אחיהם לקבל את המאסטר בלב שלם, לא רק כמשיח, אלא גם כבנו האלוהי של האל החי. שמעון ושמעון הללו היו שרויים בהסכמה כמעט מלאה באשר לאופן שבו הם העריכו את ישוע, והם פעלו בנחישות על-מנת לשכנע את אחיהם לקבל את נקודת ההשקפה שלהם במלואה. ואף כי אנדראס המשיך לכהן כמנהל הכללי של השליחים, אחיו, שמעון פטרוס, החל אט-אט להפוך – בהסכמתם – לדובר של השנים-עשר.

המאסטר הופיע לקראת צהרי היום, בעת שהשליחים ישבו בגן. הם עטו ארשת פנים רצינית ושקולה, וכולם כאחד קמו על רגליהם משהוא התקרב לעברם. ישוע הרפה את המתח באמצעות אותו חיוך לבבי וקרוב אשר אפיין אותו כל-כך כל אימת שחסידי לקחו את עצמם – או דבר-מה אחר אשר קשור בהם – ביתר-רצינות. בתנועה סמכותית הוא אותת להם לשבת. ומאז, שוב לא קמו השנים-עשר בשעה שהמאסטר הגיע אל נוכחותם. הם הבחינו בכך שהוא לא הסכין למפגן הכבוד החיצוני מהסוג הזה.

לאחר שהם סעדו את ארוחת הצהריים והחלו לשוחח על התוכנית למשימה הקרובה בדקפוליס, ישוע התבונן לפתע בפניהם ושאל: "כעת, משחלפה יממה שלמה מאז שהסכנתם להכרתו של שמעון פטרוס באשר לזהותו של בן האדם, אשאל אתכם שוב, האם אתם עומדים בהחלטתכם?" למשמע השאלה הזו קמו כולם כאחד על רגליהם. ושמעון פטרוס צעד צעדים אחדים קדימה אל עבר ישוע ואמר: "כן, מאסטר, אכן כך הדבר. אנחנו מאמינים כי אתה הנך בנו של האל החי." ואז שב פטרוס לשבת במחיצת אחיו.

אז ישוע, בעודו עומד על רגליו, אמר לשנים-עשר: "אתם הנכם שגרירי הנבחרים, אך לא הייתם יכולים להאמין באמונה הזו אך מתוך ידע אנושי. זוהי התגלות רוח אבי לנשמותיכם הכמוסות. ולכן, על סמך הודאתכם, הנובעת מתוך בוננות רוח אבי השוכנת בקרבכם, אצהיר אני כי על היסודות האלה אבנה את אחוות מלכות השמים. על סלע מציאות הרוח הזו אקים את המקדש החי של האחוה הרוחנית במציאויות הנצח של מלכות אבי. ולא יוכלו כל כוחות הרשע וכל צבאות החטא לעמוד אל מול אחוות האדם הזו, אחוות רוח אלוה. ואף כי רוחו של אבי לעד תנחה את כל אלו אשר יבואו בקשרי הרעות של אחוות הרוח, לכם ולממשיכי דרככם אעניק כעת את מפתחות המלכות החיצונית – את הסמכות על הדברים ברי החלוף – על ההיבטים החברתיים והכלכליים של קבוצות הגברים והנשים החברים במלכות." ושוב התרה בהם ישוע כי לא יספרו לאיש, לעת עתה, כי הוא הינו בן האל.

ישוע החל להאמין בנאמנות וביושרה של שליחיו. המאסטר גרס כי האמונה אשר הייתה יכולה לכל מה שנציגו הנבחרים עברו באחרונה, תוכל לעמוד ללא ספק גם במבחנים הקשים אשר עמדו להגיע ממה שייראה כשבר מוחלט של כל תקוותיהם לאורו החדש של עידן חדש, ומשם להמשיך ולהאיר עולם אשר עדיין יושב בחשכה. ביום הזה החל המאסטר להאמין באמונת שליחיו, למעט אחד מהם.

ומאז ואילך ממשיך אותו ישוע לבנות את אותו מקדש נצחי על אותם יסודות נצחיים בדמות בניו האלוהיים; ואלו אשר הופכים להיות מודעים להיותם בני האל, הם האבנים אשר עמן הולך וקם מקדש בנים חי זה, אשר נבנה לכבודו של אב הרוחות הנצחי וכהלל לחוכמתו ולאהבתו.

ומשסיים ישוע לומר את דבריו אלו, הוא הנחה את השנים-עשר ללכת לבדם אל הגבעות על-מנת לבקש להם חוכמה, כוח והנחייה רוחנית עד לשעת ארוחת הערב. והם עשו כאשר ציווה עליהם המאסטר.

5. המושג החדש

המאפיין החדש והעיקרי בווידי של פטרוס היה ההכרה החדה בכך שישוע היה בן האל, ההכרה בכך שהיה אלוהי ללא-עוררין. מאז הטבילה ולמן החתונה בכנא, השליחים הללו החשיבו את ישוע כמשיח באופנים שונים, אך המושג היהודי של גואל האומה לא כלל את העובדה כי עליו להיות אלוהי. היהודים לא סברו כי המשיח יבוא מן האלוהות; הוא היה אמור להיות "זה אשר נמשח", אך הם כלל לא חשבו עליו כעל "בן האל". בווידי השני הושם דגש גדול יותר על הטבע המשולב, העובדה הנשגבת כי הוא היה גם בן האדם וגם בן האל, וישוע הכריז כי יבסס את מלכות השמים על האמת הגדולה הזו של האיחוד שבין הטבע האנושי לבין הטבע האלוהי.

ישוע ביקש לחיות את חייו על-פני האדמה כבן האדם ולהשלים את משימת המתת שלו ככזה. חסידיו נטו להתייחס אליו כאל המשיח המיוחל. אף כי הוא ידע היטב כי לעולם לא יוכל למלא את ציפיותיהם המשיחיות, הוא ניסה לשנות את המושג שלהם על אודות המשיח כך שיוכל למלא את חלקן. אך כעת התברר לו שהוא לא יוכל להשלים תכנית שכזו בהצלחה. לכן הוא בחר להעז ולגלות להם את התוכנית השלישית – להכריז בפומבי על אלוהותו, להודות באמת שבווידי של פטרוס, ולהכריז במישרין באוזני השנים-עשר על אלוהותו.

במשך שלוש שנים הכריז ישוע כי הוא "בן האדם", ואילו במשך אותה תקופה בת שלוש שנים המשיכו השליחים להתעקש על כך שהוא המשיח אשר לו ציפו היהודים. כעת, הוא גילה להם כי הוא הינו בן האל, והוא התכוון לבסס את מלכות השמים על הטבע המשולב של בן האדם ובן האל. הוא החליט להפסיק לנסות לשכנע אותם כי הוא אינו המשיח. כעת הוא החליט להעז ולהכריז באוזניהם את הדבר שהוא הינו הלכה למעשה, ולהתעלם מהתעקשותם להמשיך ולהתייחס אליו כמשיח.

6. אחר הצהריים הבא

ישוע והשליחים נותרו יום אחד נוסף בביתו של סקזוס, שם המתינו לכספים אשר שלח דוד זבדיה עם שליחיו. כתוצאה מהירידה העצומה אשר חלה בפופולאריות של ישוע, ירדו ההכנסות בשיעור ניכר. כאשר הם הגיעו לקיסריה-פיליפי הקופה הייתה ריקה. מתי מאוד לא רצה לעזוב את ישוע ואת אחיו במצב שכזה, וכבר לא היו לו כספים משלו להעביר ליהודה, כפי שנהג לעשות פעמים רבות בעבר. ואולם, דוד זבדיה צפה את התדלדלות ההכנסות והורה לשליחיו לאסוף כספים עבור המאסטר ושליחיו אשר בגלות בזמן שאלה חלפו דרך יהודה, השומרון והגליל. וכך, עד לערב של אותו יום, הגיעו השליחים הללו מבית צידה ועמם כספים מספיקים לכלכלת השליחים עד לחזרתם וליציאתם למסע המתוכנן בדקפוליס. מתי ציפה לקבל עד לזמן הזה את התמורה על מכירת הנכס האחרון שלו בכפר נחום, וארגן מבעוד מועד שהכספים האלה יועברו באופן אנונימי ליהודה.

פטרוס ויתר השליחים לא באמת תפשו כראוי את אלוהותו של ישוע. הם לא הבינו עד תום כי הייתה זו תחילתה של תקופה חדשה בקריירה של המאסטר על-פני האדמה, הזמן שבו המורה-המרפא הפך למשיח מסוג חדש – בן האל. מכאן ואילך, נימה חדשה הופיעה במסר של המאסטר. מכאן ואילך, האידיאל היחיד בחייו היה ההתגלות של האב, ואילו הרעיון היחיד שהציג היה הדוגמה אשר הציג ליקום בהתגלמות האישית של אותה חוכמה עילאית אשר ניתן להבינה רק בשעה שחיים אותה. הוא בא על-מנת שכולנו נוכל לחיות, ולחיות את החיים הללו בשפע גדול יותר.

ישוע נכנס כעת לשלב הרביעי והאחרון בחייו כבן-אנוש בגוף בשר ודם. השלב הראשון היה זה של ילדותו, השנים שבהן היה אך בקושי מודע למקורו, לטיבו ולייעודו כבן-אדם. השלב השני היה זה של השנים שבהן הלכה וגדלה מודעותו, שנות נערותו וראשית בגרותו, שנים שבהן היטיב

להבין את טיבו האלוהי ואת משימתו כאדם. השלב השני הסתיים בהתנסויות ובהתגלויות אשר אירעו בהקשר של טבילתו. השלב השלישי של הקריירה של המאסטר על-פני האדמה נמשך למן הטבילה ולאורך שנותיו כמורה וכמרפא, ועד לרגע רב החשיבות של הודאתו של פטרוס בקיסריה-פיליפי. השלב השלישי הזה בחייו כלל את התקופה שבה השליחים וחסידיה הקרובים ידעו אותו כבן האדם והחשיבו אותו כמשיח. השלב הרביעי והאחרון בקריירה שלו על-פני האדמה החל כאן, בקיסריה-פיליפי, ונמשך עד לצליבה. שלב זה של משימת הסעד התאפיין בהודאתו באלוהיותו, וכלל את עבודתו בשנת חייו האחרונה. במשך התקופה הרביעית, אף כי מרבית חסידיו עדיין החשיבו אותו כמשיח, הוא נודע לשליחים כבן האל. הודאתו של פטרוס סימנה את תחילתה של התקופה החדשה, תקופה של התממשות מלאה יותר של אמת שליחותו העליונה כבן של מתת באורנטיה ועבור יקום שלם, וההכרה אשר הכירו שגריריו הנבחרים בעובדה הזו, לפחות במעומעם.

כך הדגים ישוע בחייו את אשר לימד בדת שלו: צמיחת הטבע הרוחני באמצעות ההתקדמות בחיים. הוא לא שם דגש, כפי שעשו ממשיכיו, על המאבק הבלתי-פוסק בין הנשמה לבין הגוף, אלא דווקא לימד כי הרוח תנצח את שניהם ובקלות, ותיישב ביעילות רבות מן המחלוקות האינטלקטואליות והאינסטינקטיביות האלה.

מכאן ואילך, נלוותה משמעות חדשה לכל מה שלימד ישוע. לפני קיסריה-פיליפי, הוא הציג את בשורת המלכות בתפקידו כמורה הראשי. לאחר קיסריה-פיליפי, הוא לא הופיע רק בדמות מורה, אלא כנציגו האלוהי של האב הנצחי, זה אשר עומד במרכז מלכות הרוח הזו ומצוי בה בכל כולה, ונדרש ממנו לעשות את כל אלה כבן-אנוש, כבן האדם.

ישוע אכן התאמץ בכנות להוביל את חסידיו אל תוך מלכות הרוח כמורה, ואז עשה זאת כמורה-מרפא, אך הם לא הסכימו לכך. היטב הוא ידע כי משימתו הארצית לעולם לא תוכל למלא את הצפיפות המשיחית של העם היהודי; נביאי העבר תיארו משיח שהוא עצמו לעולם לא יוכל להיות. הוא ביקש לכוון את מלכות האב כבן האדם, אך חסידיו לא ששו להצטרף אליו להרפתקה הזו. וכאשר ראה זאת ישוע, הוא בחר ללכת לקראת מאמיניו, וכך החל להתכונן ליטול על עצמו בפומבי את תפקיד בן האל של מתת.

זאת הסיבה לכך שהשליחים שמעו הרבה דברים חדשים כאשר ישוע שוחח עמם באותו יום בגן. וכמה מן ההכרזות האלה נשמעו מוזרות אפילו באוזניהם. בין יתר הדברים המפתיעים אשר שמעו היו הדברים הללו:

"למן היום הזה ואילך, כל מי שירצה לחבור אלינו יידרש ליטול על עצמו אחריות לשמש כבן וללכת אחרי. וכאשר אנוכי לא אהיה עוד עמכם, אל נא תחשבו כי העולם יתייחס אליכם טוב יותר מאשר התייחס למאסטר שלכם. אם אכן תאהבוני, היו מוכנים להוכיח את אהבתכם בנכונותכם להקריב את הקורבן העליון."

"הקשיבו וזכרו את מילותיי: אנוכי לא באתי לקרוא לצדיקים, כי אם לחוטאים. בן האדם לא הגיע בכדי שישעודוהו, אלא כדי לסעוד ולהעניק את חייו כמתנה לכל. הנני מכריז באוזניכם כי באתי בכדי לחפש ולהושיע את האובד."

"את האלוהים לא ראה איש מעולם זולת הבן היחיד אשר הגיע מחיק האב. וכשיינשא הבן, ימשוך את כולם אליו, וכל המאמין באמת הזו של טיבו המשולב של הבן, יזכה לחיי עולם."

"אף כי בטרם נוכל להכריז ברבים כי בן האדם הוא בן האל, לכם נתגלה הדבר; ועל-כן אדבר אליכם בכנות באשר למסתורין הזה. אף כי הנני עומד מולכם בגוף החומר, מאת האב אנוכי יצאתי.

מסמך 157

בְּטָרֶם הָיוּת אֲבָרָהֶם, אֲנִי הָיִיתִי. מַחִיק הָאֵב יִצְאֵתִי וְאֵבֹא אֶל הָעוֹלָם, וְהִנֵּנִי מִכְרִיז בְּאוֹזְנֵיכֶם כִּי בִקְרֹב עָלִי לְשׁוֹב מִן הָעוֹלָם בְּכַדִּי לַעֲמֹל בְּדַבְרִים אֲשֶׁר הֵינָם מִעֵם אֲבִי."

"הָאֵם יֵשׁ בְּאִמּוֹנַתְכֶם לְהַכִּיר בְּאִמַּת אֲשֶׁר מִצְוִיהָ מֵאַחֲרֵי הַהֲצָהֳרוֹת הָאֵלֶּה, לְאוֹר הַיְדִיעָה כִּי בֶן הָאָדָם לֹא יִמְלֹא אַחֵר מִה שְׁאֲבוּתֵיכֶם בִּיקְשׁוּ לְרֹאוֹת, אַחֵר מִה שֶׁהֵם צִיפּוּ מִן הַמְּשִׁיחַ? מַלְכוּתִי אֵינָנָה מִפֶּה. הָאֵם תּוֹכְלוּ לְהֵאֱמִין לְאִמַּת עַל אֹדוֹתַי בְּאוֹר הַיְדִיעָה כִּי אִף שְׁלֹשׁ עָלִים יֵשׁ חוֹרִים וְלָעוֹף הַשָּׁמַיִם קָנִים, לִי אֵין מְקוֹם לְהֵנִיחַ אֶת רֹאשִׁי?"

"אֶף-עַל-פִּי-כֵן, אֹמֵר לָכֶם כִּי אֲנִי וְאֲבִי אֶחָד אָנּוּ. הִרְאָה אֹתִי, רָאָה אֶת הָאֵב. אֲבִי פּוֹעֵל עִמִּי בְּכָל אֵל, וְלָעוֹלָם לֹא יַעֲזֹבֵנִי לְבַדִּי בְּמִשְׁמִיתִי, זֹאת כֹּשֶׁם שְׁאֲנוּכִי לָעוֹלָם לֹא אַעֲזֹבְכֶם בְּאֲשֶׁר תִּצְאוּ בִקְרֹב אֶל קִצּוֹת עוֹלָם וְתִטְּפוּ לְבִשּׁוּרָה הַזֹּאת."

"וְכַעַתָּה, הִבֵּאתִי אֶתְכֶם עִמִּי לְזִמְנָה-מֵה בְּכַדִּי שֶׁתְּבִינּוּ אֶת הַהוּד, וּבְכַדִּי שֶׁתִּתְּפֹשׁוּ אֶת הַדֶּר הַחַיִּים אֲשֶׁר אֵלֵיהֶם קִרְאֵתִי לָכֶם: הִרְפַּתְקַת הָאִמּוֹנָה שֶׁל כִּינוֹן מַלְכוּת אֲבִי בְּלִבָּבוֹת בְּנֵי-אָנוּשׁ, בְּנֵיית הָאֲחוּוָה שְׁלִי שֶׁל קֶשֶׁר חַי בֵּין כָּל נִשְׁמוֹת הַמַּאֲמִינִים בְּזֹאת הַבִּשּׁוּרָה."

בְּשִׁתִּיקָה הָאֵזִינוּ הַשְּׁלִיחִים לְכָל הַהֲכָרוֹת הַנוֹעֲזוֹת הָאֵלֶּה; הֵם הָיוּ הַמוֹמִיִּם. וְהֵם הִתְפַּזְּרוּ בִּקְבוּצוֹת קִטְנוֹת עַל-מִנַּת לָדוֹן וּלְהִרְהֵר בְּמִלּוֹתָיו שֶׁל הַמַּאֲסֵטֶר. הֵם הוֹדּוּ בִּכְךָ שֶׁהוּא בֶן הָאֵל, אֲךָ הֵם לֹא יָכְלוּ לְתַפּוֹשׁ אֶת מְלֹא הַמְּשַׁמְעוֹת שֶׁל מִה שֶׁנִּקְרָאוּ אֵלָיו.

7. הַפְּגִישָׁה עִם אֲנִדְרָאס

בְּאוֹתוֹ עֶרֶב נָטַל עַל עֲצָמוֹ אֲנִדְרָאס אֶת הָאֲחֵרִיּוֹת לְקִיִּים פְּגִישָׁה אִישִׁית וְעִמּוּקָה עִם כָּל אֶחָד מֵאֲחֵיו, וְהוּא קִיִּים שִׁיחוֹת מוֹעִילוֹת וּמְרוֹמְמוֹת עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵעַמִּיתָיו, לְמַעַט יְהוּדָה אִישׁ-קִרְיֹת. אֲנִדְרָאס מֵעוֹלָם לֹא נִהְנֶה מִקֶּשֶׁר אִישִׁי אִינְטִימִי עִם יְהוּדָה, בְּדוֹמָה לְקֶשֶׁר שֶׁהָיָה לוֹ עִם יֵתֶר הַשְּׁלִיחִים, וְהוּא לֹא חָשַׁב בְּרִצְיוֹנוֹת שֶׁהָיָה מְקוֹם לְדֹאגָה בְּשֶׁל הָעוֹבְדָה שִׁיחָה מֵעוֹלָם לֹא הִתְחַבֵּר אֶל רֹאשׁ הַשְּׁלִיחִים וְלֹא סִמַּךְ עָלָיו. אֲךָ כַּעַת הָיָה אֲנִדְרָאס מוֹדָאג מְאֹד מִגִּישָׁתוֹ שֶׁל יְהוּדָה, עַד כִּדִּי כֶּךָ שֶׁמֵּאוּחֵר יוֹתֵר בְּאוֹתוֹ לִילָה, לְאַחֵר שֶׁכָּל הַשְּׁלִיחִים נִרְדְּמוּ, הוּא בָּא אֶל יֵשׁוּעַ וְהִצִּיג לְמַאֲסֵטֶר אֶת הַסִּיבָה לְדֹאגָתוֹ. אָמַר לוֹ יֵשׁוּעַ: "אֵין זֶה מִקְרָה, אֲנִדְרָאס, שֶׁבֹּאֵת אֵלַי עִם הַנוֹשָׂא הַזֶּה, אֲךָ אֵין לָנוּ יוֹתֵר דְּבַר לַעֲשׂוֹת; עָלֵינוּ לְהִמְשִׁיךְ וּלְסַמּוֹךְ בְּאוֹפֵן מֵלֵא עַל הַשְּׁלִיחִים הַזֶּה. וְאֵל נָא תִזְכֹּר דְּבַר מִן הַשִּׁיחָה הַזֹּאת לְאַחִיר."

זֶה כָּל מִה שֶׁהִצְלִיחַ אֲנִדְרָאס לְחַלֵּץ מִיֵּשׁוּעַ. מֵאִזּוֹ מֵעוֹלָם שָׁרְרָה אוֹוִירָה מִשּׁוֹנָה בֵּין תּוֹשֵׁב חֶבֶל יְהוּדָה הַזֶּה לְבֵין אֲחֵיו הַגִּלְלִיִּים. יְהוּדָה הוֹכָה בְּתִדְהָמָה מִמוֹתוֹ שֶׁל יוֹחָנָן הַמַּטְבִּיל, מִסֵּפֶר פְּעָמִים הוּא נִפְגַּע עִמּוּקוֹת מִגִּעְרוֹתָיו שֶׁל הַמַּאֲסֵטֶר, הוּא הִתְאֲכַזֵּב כֹּאשֶׁר יֵשׁוּעַ סִירֵּב לְהִיּוֹת מוֹכֵתֶר לְמֶלֶךְ, הוֹשֵׁפֶל כֹּאשֶׁר הוּא נָס מִן הַפְּרוּשִׁים, הַצֵּטֶעַר כֹּאשֶׁר הוּא סִירֵּב לְהִיעֲנוֹת לְאַתְגֵּר שֶׁל הַפְּרוּשִׁים וּלְתֵת לָהֶם סִימָן, הָיָה נְבוֹךְ מִסִּירּוֹבוֹ שֶׁל הַמַּאֲסֵטֶר לְהִיעֲזֹר בְּהַפְּגָנוֹת כּוֹחַ, וְכַעַתָּה, רַק לְאַחֲרוֹנָה, הוּא נִכְנָס לְדִיכָאוֹן וְלַעֲיִתִּים אִף הִתִּיֵּאֵשׁ מִכֶּךָ שֶׁהִקּוּפָה הִתְרוֹקְנָה. יְהוּדָה גַּם הִתְגַּעְגַּע לְנוֹכְחוֹת הַמַּעֲוִרֶת שֶׁל הַהִמּוֹנִים.

בְּמִידָה כְּזוֹ אוֹ אַחֲרֵת, הוֹשִׁפֵּעַ גַּם כָּל אֶחָד מִן הַשְּׁלִיחִים הָאֲחֵרִים מֵאוֹתָם אֲתִגְרִים וְקִשִּׁים, אֲךָ הֵם אֵהָבוּ אֶת יֵשׁוּעַ. וְלִכָּל הַפְּחוֹת, כִּנְרָאָה אֵהָבוּ אֶת הַמַּאֲסֵטֶר יוֹתֵר מִכִּפִּי שִׁיחָה אֵהָב אוֹתוֹ, זֹאת לְפִי שֶׁהִלְכּוּ עִמּוֹ עַד הַסּוֹף הַמֵּר.

וּמִכִּיוּן שֶׁהִגִּיעַ מֵאֲזוֹר יְהוּדָה, יְהוּדָה נִעְלַב אִישִׁית מִן הָאֲזֹהָרָה אֲשֶׁר הִזְהִיר יֵשׁוּעַ אֶת הַשְּׁלִיחִים לְאַחֲרוֹנָה, "הִיזָהָרוּ מִשְׁאוֹר הַפְּרוּשִׁים"; הוּא נָטָה לְהִתִּיַּחֵס לְהַכְרִיזָה הַזֹּאת כֹּאזְכוֹר סְמוּי שֶׁלּוֹ עֲצָמוֹ. אֲךָ הַטְּעוֹת הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר שֶׁל יְהוּדָה הָיִיתָה זֹאת: כֹּאשֶׁר פֶּעַם אַחֵר פֶּעַם שֶׁלַח יֵשׁוּעַ אֶת שְׁלִיחָיו לְהַתְּפַלֵּל,

מסמך 157

במקום להתייחד בכנות עם כוחות הרוח של היקום, יהודה ביכר לשקוע במחשבות של פחד אנושי, המשיך לתת מקום לפקפוקים סמויים באשר למשימתו של ישוע, וכן נכנע לנטייתו המצערת לנטור טינה ולבקש נקמה.

ואילו כעת ביקש ישוע לקחת את שליחיו עמו אל הר החרמון, שם החליט להתחיל את השלב הרביעי של משימתו הארצית כבן האל. כמה מן השליחים נכחו בטבילתו בירדן והיו עדים לתחילת נתיבתו כבן האדם, והוא ביקש שכמה מהם יהיו נוכחים בהר על-מנת לחזות בקבלת סמכותו להתחיל בתפקידו הציבורי החדש כבן האל. וכך, בבוקר יום שישי, ה-12 באוגוסט, אמר ישוע לשנים-עשר: "הכינו צידה לדרך והכינו את עצמכם לצאת אל ההר ההוא. הן לשם קוראות לי הרוחות ללכת ולקבל על עצמי את שארית משימתי על-פני האדמה. ואקח את אחי עמי בכדי שאף הם יתחזקו לקראת הזמנים הקשים אשר צפויים לי בהתנסות זו."